

at Forligsmægling finder Sted, naar den ikke tidligere har været foretaget. Med Hensyn til, hvad der skal ske i det Tilfælde, at Parterne ikke efterkomme Tilføjelsen til Forligsmægling, forekommer det mig ikke, at andre Bestemmelser behøves end de, der indeholdes i Lovgivningen om Parternes Udeblivelse fra Forligsmægling. Derved er der efter min Mening givet tilstrækkelige Regler. Men Sovedforskjellen mellem den erede Ordfører og mig er jo blot, at, medens jeg sætter megen Pris paa, at Forligsmægling finder Sted, før Proces begynder, anser den erede Ordfører det for temmelig ligegyldigt og uoesentligt.

Schlegel: Der er saavel i Motiverne til Lovforslaget som i Betænkningen med Hensyn til den nye Bestemmelse om, at paatrængende Sager kunne gaa Forligskommissionen forbi, henvisst til Loven af 19de Februar 1861 om Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn. Jeg vil deraf tage Anledning til at gjøre et Par Bemærkninger. Spørgsmaalet om, hvilke Sager der skal henregnes til denne Klasse, har ikke haft nogen særdeles praktisk Betydning her i Kjøbenhavn. I afdigte Nar har der for Søs og Handelsretten foreligget 373 Domsager og i det foregaaende Nar 312 Sager; men i hvert af disse Nar har der kun været 2 paatrængende Sager. Dette kunde ganske vist tale en Del for, at saadanne Sager ikke faae en særlig Behandling. Jeg skal sige, hvorledes Forholdet har ordnet sig i det Mindste som Regel. Som bekendt, har Formanden i Søs og Handelsretten Myndighed til at tilstede Indstævning ved extraordinært kort Barsel, naar en Sag er paatrængende. Naar altsaa Sagsøgeren anser en Sag for paatrængende, henvender han sig desangaaende til Formanden, som da afgjør Spørgsmaalet ved en Kjendelse, og naar denne gaar ud paa, at Sagen skal behandles som paatrængende, kommer den ikke for Forligskommissionen. Derved tror jeg nok, at man undgaar de praktiske Ulemper, som man har ment ellers vilde følge af den noget ubestemte Bestemmelse om en Sags Paatrængenhed, og hvis man vilde bruge en lignende Fremgangsmaade i andre Sager, tror jeg heller ikke, at der ved dem vilde opstaa praktiske Vanskeligheder i denne Henseende. Jeg kan ikke negte, at, skjøndt jeg er en varm Tilhænger af Forligsinstitutionen, maa jeg erkjende, at der gives Tilfælde, hvor en streng Fastholden af Forligsløvgivningen kan medføre ganske overordentlig betydelige Tab for Parterne, og det synes mig derfor, at, naar man ellers kunde finde praktiske Former derfor, maa man være tilbøjelig til at gaa i den Retning, som Lovforslaget har henvisst til. Det kan imidlertid nok være, at det vilde være heldigt, om der til denne Bestemmelse i Lovforslaget om, at Forligsmægling kan undgaaes i paatrængende Sager, kunde føies en Bestemmelse, hvorefter det strax fra Begyndelsen af kunde blive klart, om en Sag er

paatrængende, saaledes, at der bagefter ikke mere kunde være Tale derom, for Exempel derved, at Dommeren gav en Kjendelse derom, forinden Sagen indstævnedes. Dette vil jeg blot henstille til det erede Udvalg at tage under Overveielse til Sagens følgende Behandling. — Den anden Bestemmelse, at ogsaa Sager, som kunne forfølges efter Reglerne i Forordning af 25de Januar 1828, kunne gaa Forligskommissionen forbi, maa jeg i alt Væsentligt slutte mig til, fordi disse Sager i Reglen ere saa fuldstændig klare, at der ikke er noget Egentligt at mægle Forlig om, og Forligsprøve derfor kun vil være et unyttigt Dmspøb. Naar der opnaas Forlig for Forligskommissionen, kan det vel have sine Goder; men de samme kunne ogsaa naas i Retten, og de opnaas ikke derved, at man befaler, at Sagerne først skulle gaa til Forligskommissionen. Omtrent med lige saa megen Føie som i Vexelsager kan man undlade Forligsmægling i de her omtalte Sager. Ved Siden af at holde paa Forligsmæglingen med alle dens gode Sider maa man, synes det mig, stræbe hen til, at den ikke skal virke trykkende eller bebyrdende paa Dmsætningen. Jeg vil derfor være stemt for begge disse Undtagelser i Haab om, at der med Hensyn til paatrængende Sager ved Sagens sidste Behandling kan komme lidt mere Bestemthed ind i dette Udtryk.

Ordføreren (Oxenbøll): Jeg vil kun ganske kort svare den erede sidste Læser paa et Par af de Ting, han nævnte. Han gjorde en Henstilling til Udvalget om at tage under Overveielse, om man ikke kunde give nærmere Regler med Hensyn til Bestemmelsen af Begrebet „paatrængende Sager“, navnlig om det ikke kunde ordnes saaledes, at Dommeren skulde give en Kjendelse om, hvorvidt en Sag var paatrængende eller ikke. Jeg maa her svare ham noget Lignende, som jeg svarede den erede Læser bag ved før: So, men dette harmonerer ikke med vore almindelige Processformer; det harmonerer med Søs og Handelsrettens; men jeg veed ikke, hvorledes Dommeren, før Sagen begynder, skulde faae Leilighed til at afgjøre, om den kunde gaa Forligsprøven forbi eller ikke. Forsaa vidt den erede Læser er Modstander af Udvalgets Forslag om, at Gældssager efter Forordningen af 25de Januar 1828 ikke bør gaa Forligskommissionen forbi, idet han mente, at det er et overflødig Dmspøb, som ingen Nytte er til, erkjender jeg, at han selv strax modificerede sine Udtalelser derhen, at, naar den blev færdig var det til Nytte; men det er netop Udvalgets Tanker, at de Sager egne sig særlig til Forlig, og det er efter min Mening aldrig Tilfældet, at der bliver Proces i det Slags Gældssager, med mindre Debitor er stridig. Endnu maa det erindres, at Retssagebyrerne og Dmsøtningerne ved Forlig kunne være meget forskellige, og allerede af den